

Nathalie Somers

Lányok regénye

6.

*Részségek,
döntések,
csókok*

*fine
selection*

Olvasók hada imádja – csatlakozz te is!

Nathalie Somers

Lányok regénye

Kétségek, döntések, csókok

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*A Fleurus Kiadó csapatának,
akiknek révén valóra válhatott ez a szép kaland,
és legfőképpen Raphaële-nek,
akinek hűségese támogatása rengeteget jelentett nekem.
N. S.*

Maëlle, Lily, Chiara, Mélisande és barátaik

Maëlle

Karcsú, sportos alkat, kék szem, szőke haj, temperamentumos, kisé kötözködő természet. Maëlle-nek ami a szívéen, az a száján: meg gondolatlanságában gyakran vág olyan dolgokat a barátnői fejéhez, amiket később megbán. De jaj annak, aki bántani meri őket! Az bizony keserves megtorlásra számíthat. Maëlle rajong az atlétikáért, és erős versenyszellem fűti. Az édesapja, Tadier ezredes véresen komolyan veszi a fegyelmet, és egy szem lányát arra ösztökéli, hogy mind kiválóbb legyen. Maëlle végzős a gimnázium tagozatán, egy osztályba jár a barátjával, Floriannal.

Lily

A kis termetű, barna, hullámos hajú, rendkívül bájos Lily kedves természete és nagyfokú empátiája révén mindig képes lecsillapítani a kedélyeket, amikor a bandában magasra csapnak az indulatok. Testvéreikhez – a négy évvel idősebb Thomas-hoz és a négyvel fiatalabb Hugóhoz – hasonlóan ő is zenél, klarinéton játszik, a gimnaziumban pedig közgazdaság és társadalomtudomány tagozatos osztályba jár. Évekig

epekedett titokban Florianért, végül Adrien barátnője lett. Miután a fiú hosszú hónapokra kiutazott az édesapjához Afrikába, Lily – nem kis mértékben barátnői unszolására, akik nem bíztak Adrienban – szakított vele. Úgy gondolta, a fiú hazudott, amikor azt állította, írt neki, valójában teljesen megfeleltetett róla. Végül kiderül, hogy Adrien igazat mondott, Lily csak az elrontott címzés miatt nem kapta meg a leveleit.

Chiara

Ez a magas, hosszú fekete hajú lány, akinek rekedtes hangja a védjegye, szenvedélyesen rajong a színházért. Az apjával él azóta, hogy az édesanyja – alig néhány hónappal Chiara születése után – elhunyt. Chiara az előző nyáron bébiszitterként Írországból dolgozott, ahol viharos szerelemben bonyolódott Kierannal. A kapcsolat a távolság ellenére is folytatódik. Chiara humán tagozatra jár, és utál tanulni, emellett egyre nehezebben viseli az apjával való együttélést, akinek ellentmondást nem tűrő természete szinte már fojtogatja. Az édesapja kedvese, Valérie, akit kezdetben Chiara ki nem állhatott, majd egyre inkább megkedvelt, gyakran játssza a villámhárító szerepét apa és lánya között.

Mélisande

Ez a vörös hajú, zöld szemű, gyönyörű lány gyakran mutatkozik távolságtartónak, ami egyszerre nyugtázza és félemlíti meg a környezetét. Szülei – édesanyja ismert divatfotós, apja bankigazgató – túlságosan el vannak foglalva saját magukkal ahhoz, hogy a lányukkal törődjenek. Mélisande-ot nem is mindig könnyű elviselni, ahogy azt a két évvel fiatalabb húga, Pauline és egyik osztálytársa, Farouk is tanúsíthatja. A tanév eleje óta a család élete gyökerestül felborult:

Mélisande apja rossz befektetések miatt csődbe ment, és hogy a hitelezők elől elrejtőzzön, elhagyta a családját. A két lány és édesanyjuk kénytelen alkalmazkodni az életszínvonalukban bekövetkező brutális változáshoz. Mélisande, akárcsak Lily, közgazdaság és társadalomtudomány tagozaton fog az idén végezni.

Adrien

A jóképű, Don Juan-természetű Adrien Florian legjobb barátja. Az ő révén került kapcsolatba a lányokkal, és kezdett el végül Lilyvel járni. Adrien a minél kisebb erőfeszítés híve, kivéve, ha a sportról van szó. A szülei elváltak, az apja Afrikában él, építkezéseket irányít. Hozzá utazott ki a nyárra, innen várta – hiába – Lily a leveleket. A lány bizalmatlansága miatt Adrien megbántódott, és neheztel Lilyre.

Florian

Ez a vékony, szemüveges, félénk fiú Adriennak köszönheti, hogy az iskolás évei viszonylag zökkenőmentesen teltek: barátja mindig kész volt a védelmére kelni. Végtelenül hálás is érte, éppen ezért éveken át megengedte, hogy Adrien róla másoljon dolgozatíráskor. Floriant sokáig az informatika és a természettudományok jobban érdekelték, mint a lányok, csak később eszmélt rá, hogy szerelmes Lilybe. Hogy meghódítsa, nem csak a megjelenésén változtatott (a szemüveget kontaktlencsére cserélte), hanem intenzíven sportolni is kezdett. A végén azonban rájön, hogy valójában Maëlle-be szerelmes...

Farouk

Humorával és (szinte) minden körülmények között megingathatatlan flegmatikus természetével még az olyan lányokat is meg tudja

nevetetni, akik kicsit fenn hordják az orrukat (mint például Mélisande). Ez a magas, nyegle fiú a reggae nagy kedvelője, és Mélisande húgának, Pauline-nak a legjobb barátja, hátrányos helyzetű családból származik, de emiatt szemernyi komplexus nincs benne.

1

Bonyodalom a köbön

December 22., szombat, 15 óra 30

LILY SÓBÁLVÁNNYÁ DERMEDT. Adrien. Adrien, Adrien... A képeslapok aljára magabiztosan odakanyarított név mintha életre kelt volna. Ott keringett a fejében, süketté és vakká tette a körülötte egyre fokozódó izgatottságra.

– Ez nem lehet igaz! – kiáltott fel két másodpercenként Chiara, közben hol az órájára pillantott, hol a kanapé díszpárnáit emelgette, a kesztyűi után kutatva. – Mondjátok, hogy csak álmodom! Kieran nem lehet még Lyonban!

Mélisande, mint afféle jótét lélek, felvilágosította:

– Nem, nem álmodsz, és ha akarsz, akár meg is csíphetlek, hogy bebizonyítsam.

Chiara élesen felkiáltott:

– Te megzakkantál?! Ez nagyon fáj! Jelzem, hogy nem válaszoltam igennel a kérdésedre.

Mélisande nevetéstől pukkadozva próbált védekezni, a magas fekete hajú lány ugyanis szemlátomást nem akarta megtorlatlanul hagyni barátnője álnok tettet.

– Csillapodj már, olyan vagy, mint egy csirke, aminek levágták a fejét! Egyszerűen csak segíteni akartam, hogy ne kelljen sokáig töprengened a kérdésen. Gondoltam, anélkül is épp elég megoldandó problémád van!

A szép vörös hajú lány egy angolna hajlékonyságával csusszant el barátnője meg-megújuló támadásai elől, melyek egyébként egyre kevésbé voltak hatékonyak, ugyanis Chiara, miközben igyekezett visszazaadni a csípést, egyidejűleg az egyik kesztyűjét is megkísérelte felvenni. Végül újra felkiáltott, ezúttal haraggal vegyes csalódottsággal, majd teátrálisan kijelentette:

– Ami késik, nem múlik! A bosszú hidegen tálalva a legédesebb!

– Akkor az lesz a legjobb, ha nyárig várunk vele! – kacarászott tovább a támadó.

A csatározást átmenetileg felfüggesztve, Chiara félig kesztyűs, félig csupasz kézzel (a kesztyű párvját ugyanis nem sikerült előkerítenie) a fogashoz rohant. Annyira össze volt zavarodva, hogy lekapta a keze ügyébe eső első kabátot, és belebújt. Már hosszú, selymes fekete haját ráncigálta ki alóla, mikor Maëlle felkiáltott:

– Hé! Az az enyém! A tiéd valahol lejjebb van!

Chiara réveteg pillantást vetett rá.

Maëlle felsóhajtott, és elkezdett turkálni a fogásra akasztott kabátkupacban. A következő pillanatban már nyújtotta is a hosszú, fekete kabátot Chiarának.

– Ha ezt vettem volna fel, végigsöpröm vele az összes járdát.

– Persze, persze... köszli!

A kabátcsere Maëlle hatékony közreműködésének köszönhetően gyorsan lezajlott. A szőke lány egészen odáig ment a kedvességben, hogy barátnője helyett, aki kesztyűs kezével kitartóan hadakozott, de kevés eredménnyel, be is gombolta a kabátot.

Chiara két oldalról megfogta az ifjú atlétanő vállát, majd átható és egyben könyörgő pillantással azt mondta:

– Számítok rád! Ne hagyj pácban!

Chiara várakozástól égő tekintetétől némileg feszengve Maëlle azt felelte:

– Ismersz, tudod, hogy mindig találok valami megoldást. Egyébként vedd úgy, mintha máris találtam volna, ugyanis elég sokat gondolkoztam már rajta...

Még csak bele sem pirult ebbe a szégyentelen füllentésbe, annyira biztos volt benne, hogy úgysem jön rá senki. Végtére is, ez a jól oltalmazott masina, ami az agyául szolgált, nem szokta-e ontani magából a jobbnál jobb ötleteket?

Barátnője magabiztos mosolyától megnyugodva Chiara lehajolt, hogy felvegye a csizmáját. Azonban hamarosan egy újabb okot talált a nyugtalanságra a helyett, amitől az előbb szabadult meg.

– Lily! – kiáltotta. – Melyik busszal kell tőletek mennem, hogy aztán átszállhassak a reptéri járatra? És tudod, hánykor megy a következő?

De még mielőtt választ kapott volna, felnyögött:

– Basszus! Tuti, hogy órákig kell majd várakoznom...

Miután Lily, aki mindez idő alatt a bejárati ajtóval szembefordulva állt, semmit nem reagált, Chiara elbődült:

– *Lily!*

Vérbeli tragikához méltóan erőteljes hangja egy halottat is felébresztett volna; pont ez kellett barátnőjének, hogy kiköppenjen abból a félig önkívületi állapotból, amibe bele volt süppedve. Enyhén öszszerezzen, és a képeslapokat, amiket még mindig a kezében tartott, gyorsan visszacsúsztatta a nagy, barna borítékba.

Bizonytalan tekintettel megfordult, és azt makogta:

– Ööö... mi az?

– A reptéri járatról beszéllek! – bömbölte Chiara. – Melyik busz visz a megállójához?

– Ja, igen, persze! A 26-os, igen, azt hiszem, az lesz az. El kell mened a végállomásig, ott lesz egy tábla a reptéri járat menetrendjével. Ha nem talárod, kérdezd meg a sofőrt.

Chiara egy pusztit nyomott az arcára, majd kitarta az ajtót, és anélkül, hogy visszafordult volna, nekiiramodott a téli hidegben.

– Huhhh! – sóhajtott fel hangosan Mélisande. – Végre egy kis nyugalom! Én mondom nektek: a szerelemtől mindenki megbolondul! Az imént ismételten kézzelfogható bizonyítékát láttuk ennek. Még szerencse, hogy a mi leendő művésznőnk az egyetlen, aki a négyfogatunkban ettől a szörnyű bajtól szenved, mert nem hinném, hogy lenne erőm többet is kibírni.

Lily az alsó ajkába harapott, míg Maëlle odaadó figyelemmel kezdte szemlélni a Berry családnak a nappali egyik falát elborító fotóit.

Mélisande azonban mindebből semmit nem vett észre, és némi csúfondárossággal a hangjában így folytatta:

– Jó, amíg várunk, rukkolj elő kicsi Maëlle-em a nagy ötlettel! Rajta, add elő, milyen mesés tervet húzol elő ezúttal a bűvös kalapodból!

Erre Lily is Maëlle felé fordult. Rövid csönd állt be; a szőke lány lázasan törte a fejét, mintha egy nagy teljesítményű légkalapács dolgozott volna az agyában. Hamar keríteni valami ötletet! Még hozzá jó! A közönség már feszülten várja!

– Mehetne, mondjuk, az ifjúsági szállóba – kezdte, bár ő sem hitt igazán benne.

– Viccelsz? Az Lyon túlsó felén van! Ezzel az erővel Kieran akár Írországra is hazaugorhatna esténként! Miért is ne...

Maëlle felemelte a kezét, hogy leállítsa az ellenvetés-áradatot, amit a javaslata beindított.

– Akkor szálloda? Lehet, hogy találunk valami akciós ajánlatot...

– Csótánymenteset tíz euró alatt? – kötözködött Mélisande. – Ha találsz ilyet, légy szíves, nekem is jelezd, azonnal átköltözöm.

– Hát igen, Kieran tényleg azt mondta, hogy nem túl sok pénze maradt, miután kifizette a repülőjegyet – tette hozzá szelíden Lily.

Maëlle arca megfeszült.

– Hát akkor nem kellett volna eljönnie!

– De Maëlle – lepődött meg a barátnője –, hiszen te magad mondtad Chiarának, hogy simán kerítesz neki szállást!

Igen, ez tagadhatatlanul így volt. De ezt még azelőtt mondta! Azelőtt, hogy Florian megcsókolta úgy, hogy elállt tőle a lélegzete! Azelőtt, hogy a leggaládabb árulónak érezte volna magát, amiért ellopta a szelíd Lilytől azt a fiút, akiért annyi éven át dobogott a szíve. Ahogy telt az idő, egyre jobban nyomasztotta ez a félig-meddig árulás. Hiába mondogatta magában, hogy Lily fordult el elsőként Floriantól, hogy Adrient részesítse előnyben, továbbra is meg volt győződve arról, hogy amióta barátnője szakított azzal a szívtipróval, egyedül Florian lenne képes visszaadni a mosolyát. Az ő szemében Adrien eltévelyedés volt, pillanatnyi elmebaj, egy ellágyulási roham eredménye. Ez a kapcsolat már az első másodperctől kudarcra volt ítélve. Lily kőszikláját Floriannak hívják. Amire előbb-utóbb ő maga is rájön. És akkor...

– Kemping?

Mélisande majd megszakadt a nevetéstől, míg Lily kerek szemeket meresztett rá.

– Decemberben? – suttozta.

– Úgy hallottam, hogy az írek egyáltalán nem fázósak.

Mire Mélisande még jobban dőlt a nevetéstől. De nem ez, hanem Lily hitetlenkedő grimasza készítette arra Maëlle-t, hogy gyorsan hozzátegye:

– Ugyan már, csajok, csak hülyéskedek!

Mintha csillagközi űr költözött volna a koponyájába. Nem is minden lelassult benne, mintha a szerelemtől agylágyulást kapott volna. Hacsak...

– És nálatok, Lily? A te családod irtó szívélyes, és biztos vagyok benne, hogy Kieran csodásan kijönne a muzsikussal.

– Khm... Elfelejtetted, hogy már így is öten vagyunk. Az egyetlen hely, ahol általában a barátainkat el szoktuk szállásolni, az anya műterme, de amióta egy bizonyos személy oda pakolta be a dobozait, nem sok hely maradt.

Mélisande, akinek a feje eddig túlnyúlt a kanapé háttámláján, hogy hallgassa a beszélgetést, most diszkrétan lecsúszott a földre, hogy teljesen eltűnjön. Tudta, hogy ennek a dolognak az említésére muszáj egészen kicsire összehúznia magát. Különösen, hogy Lily immár tisztában volt vele, hogy a szóban forgó dobozok, amik elvileg csak néhány napra kerültek oda (amíg kifestik náluk a lakást), jóval hosszabb ideig maradnak. Nem lesz könnyű a Saint-Sevrin családnak visszakapaszkodnia azon a szédítően meredek lejtőn, amin lecsúszott. Addig sok víz fog még lefolyni a Rhône-on, mire az anyagi helyzetük újra lehetővé teszi, hogy nagyobb lakást bérelhessenek, és ne kelljen többé a végrehajtótól rettegniük.

– Én szívesen befogadnám – susogta Mélisande, továbbra is lát-hatatlanul –, de már így is pokolian szűken vagyunk a háromszobás lakásban. Persze, ha egészen picire összehúszom magam, szoríthatok neki helyet a nyolcvan centi széles ágyikómban, de nem vagyok benne biztos, hogy Chiara méltóképpen értékelné az áldozatomat...

– Mélisande! – szólt rá felháborodva Lily, míg Maëlle nem bírta megállni kuncogás nélkül.

– Ellenben te, Maëlle, a ti nagy házatokban, nem tudnál egy vagy két szobát a rendelkezésére bocsátani? – tette fel álnokul a kérdést a pimasz vörös hajú lány.

Maëlle kuncogása azonmód abbamaradt. Csuklott egyet, kis híján fulladozni kezdett.

– Elment az eszed? Ismered apámat! Még egy eunuchnak sem engedné meg, hogy egy fedél alatt aludjon velem!

– Tényleg! – szólalt meg Lily is, ügyet sem vetve az előbb elhangzottakra. – Nálatok szuper lenne! Ott van a vendégszoba a saját fürdőszobával, az tökéletesen megfelel!

– Hát ti tutira meghibbantatok! – dadogta elborzadva Maëlle. – A halálomat akarjátok?

– Ráadásul a szobád közvetlenül mellette van! Tökre praktikus lenne!

– Praktikus? Kinek lenne praktikus? És miért lenne az? Hogy ki-belezzen miatta a vérszomjas szicíliai?

– Ugyan, ugyan, azért nem kell túlzásokba esni! – szólt közbe Mélisande, aki időközben összeszedte magát. – A mi Chiaránk csak félig szicíliai. És őszintén szólva szerintem igazán sokat fejlődött az utóbbi időben. Már-már civilizáltak is mondhatnánk.

Maëlle válaszképp mordult egyet. Lily azon tűnődött, ez dühös vagy fenyegető hang volt-e inkább, majd megpróbálta egy kicsit felvidítani a barátnőjét.

– Nálad legalább nem áll fenn a veszély, hogy betoppan hozzád a féltékeny barátod, és párbajra hívja Kierant – mondta mosolyogva.

A szőke lány ahelyett, hogy elnevette volna magát, elsápadt. Lily félreértette a reakcióját.

– Ne haragudj, ezzel nem arra akartam célozni, hogy egész életedben egyedül maradsz. Igaz, hogy Maxime óta nem találkoztál senkivel, de ez, tudod, nem jelent semmit. Biztos vagyok benne, hogy hamarosan újra szerelmes leszel!

– Nem, nem, semmi baj! – nyugtatta meg a barátnője, és mivel mindenáron témát akart váltani, beadta a derekát: – Hát jó, elszállásolom a vendégszobában.

2

Egy ír Lyonban

December 22., szombat, 17 óra 40

A REPTÉRI BUSZJÁRAT SOFŐRJE leállította a járművet a járda mellett. A decemberi estében a repülőtér ezer fénnel csillogott, az üvegajtón át látni lehetett a csarnokban sietős léptekkel jövő-menő embereket, amint súlyos bőröndöket húznak maguk után. Mások egy helyben toporogtak hozzátartozóik érkezésére várva.

– Végállomás, mindenki leszáll!

A sofőr annak a fiatal lánynak címezte a mondatot, aki még mindig nem mozdult a helyéről. Pedig ő egyszer már leszállt a buszról, kinyitotta a csomagtartót, hogy az utasok kivehessék a csomagjait, aztán visszaszállt – a lány azonban még mindig egy tapodtat sem mozdult. A reptér felé közeledve Chiarában egyre nőtt a feszültség. Nincs annál rosszabb, mint egyedül gubbasztani egy busz ülésén, amikor kinn már olyan sötét van, hogy még a tájat sem lehet nézni. Így aztán szokásához híven átengedte magát az ábrándozásnak és az emlékezésnek. Felidézte magában az Írországból töltött egy hónapot, a Kierannal való váratlan találkozást, szenvedélyes (és kölcsönös!) szerelmük kibontakozását – az egész olyan volt, mintha egy limonádé

regényben olvasta volna. Márpedig ez volt a színtiszta valóság. És vele, Chiarával történt mindez, vele, aki még sosem volt szerelmes! Maga előtt látta a fiút, ahogy ott ült mellette egy sziklán a strand világos homokjában, újra hallotta mindazokat a gyönyörű mondatokat, amik annyira felkavarták, és újra csak azon morfondírozott, milyen árat kell majd ekkora boldogságért fizetnie. Mert már megtanulta, hogy ebben a világban semmit nem adnak ingyen, és semmi se tart örökké. Az édesanyja hiánya, aki autóbalesetben hunyt el, amikor ő még egészen kicsi volt, majd tavaly a nagymamája halála, azé az asszonyé, aki éveken át az anyai szeretet melegét testesítette meg számára, kitörölhetetlen nyomokat hagyott a lelkében. A félelmei, melyeket elfojtott, míg Kieran távol volt, most újult erővel törtek felszínre: mi lesz, ha a fiú rádöbben, hogy csak az egzotikum vonzásának engedett, amikor belebolondult az unokahúga és unokaöccse francia *nannyjébe*? Mi lesz, ha az újdonság varázsa semmivé lesz, ahogy meglátja majd „természetes környezetében”, minden romantikus körítéstől mentesen? Mi lesz, ha akkorát csalódik majd, hogy úgy dönt, szakít vele? Forrongó képzeletével minden lehetséges módot levetített magában, hogy vethet véget a kapcsolatuknak. És arra gondolt, hogy ezt nem élné túl.

– Kisasszony! Végállomás!

A sofőr ezúttal odament hozzá, úgy ismételte meg a felszólítást. Chiara összerezzen, és végre visszazökkent a valóságba.

– Ja, igen, persze. Bocsánat!

Felkapta a táskáját, és gyorsan leugrott a járműről. A terminál automata ajtaja kitérult előtte: innen már nem volt visszaút.

A csarnok éles fényei végképp magához térítették. Kieran azt mondta neki, hogy a találkozási pontnál fogja várni. Már csak meg kellett találnia, hogy az hol van ebben az óriási labirintusban. Ahogy

ide-oda forgatta a fejét, jelzőtáblákat vett észre. Mintha csak színpadra lépéshez készülődne, többször lassan és mélyen beszívta a levegőt, majd elindult a jelzett irányba. Néhány másodperccel később gyorsított, és hamarosan már futott a hatalmas hallban.

A fiú ott volt, a lábához letett utazótáskával álldogált. Bár az arca a másik irányba fordult, Chiara azonnal felismerte egyenes tartásáról és sűrű, fekete hajáról.

Már nyitotta a száját, hogy a nevét kiáltsa, de az utolsó pillanatban visszafogta magát. Ha már nem bírta megállni, hogy ne fusson, mégsem kellene teljesen ráijesztenie!

Mintha csak a hatodik érzéke figyelmeztette volna, Kieran felé fordította a fejét, amikor úgy húsz méterre volt tőle. Természetből fogva komoly arca tüstént felragyogott. Átlépett a táskáján, és épp csak annyi ideje volt, hogy széttárja a karját, Chiara máris a nyakába ugrott. Kieran megpörgette, majd letette a földre. Egy jó ideig így maradtak, szótlánul egymáshoz tapadva. Aztán Chiara nem bírta tovább. Látni akarta újra az arcát, szemét a szemébe fúrni. Ahogy megpillantotta ott a terminál nyers fényében, a félelmei mintegy varázslásra szertefoszlottak, és csak egyetlen vágya volt: csókolni és csókolni.

Nem is várt tovább: hátralépett, és lázasan szemügyre vette a fiú arcának minden egyes vonását. Az övénél sokkal világosabb bőrén kiütkező finom borostát, szeme színét, aminek kékje olyan mély volt, hogy néha már feketébe hajlott. Szép vonalú ajkait, melyek kinyíltak, hogy nehézkesen artikulálva azt mondják:

– Jó estét, kisasszony, örülök, hogy újra látom!

Chiara felkacagott, és újra hozzábújt, hogy a lehető leghatékonyabb módon hallgattassa el. Kieran beleegyező áldozatként örömmel engedett a követelésének.

– Húha, szerelmesek!

Egy kisgyerek félig elragadtatott, félig csúfolódó hangja ütötte meg Chiara fülét. Jóllehet teljességgel közömbösen hagyta, mit gondolhatnak körülöttük az emberek, kicsit elhúzódot a barátjától. A megjegyzés megtörte a pillanat varázsát.

– *I'm so happy to see you again!* – mondta. – *I missed you very much!*¹

– Te is hiányoztál nekem – felelte Kieran angolul. – Ezért, amikor kiderült, hogy két nappal korábban el tudok szabadulni, azonnal élttem az alkalommal, és vettem egy jegyet Lyonba. Nem akartam szólni, hogy meglepjelek!

– Hát sikerült!

Kieran a fél szemét összehúзва nézett a lányra.

– Nem örülsz neki?

Chiara gondolatban leteremtette magát: a hangja nyilván elárulta a feszültségét. Márpedig Kierannak nem szabad megtudnia, hogy még semmi sem lett megszervezve az érkezésére. Ami jelen pillanatban egyébként már nem is igaz: Maëlle azóta biztosan talált valami megoldást, már csak a részleteket kell elrendezni. Megpróbálva csak a pozitív oldalát látni ennek a korai érkezésnek, helyesbített:

– Dehogyanem, nagyon örülök! Azt hittem, hogy elég szemléletesen ki is mutattam... – Majd huncut pillantást vetve a fiúra, hozzátette: – Vagy arra akarsz célozni, hogy nem volt elég?

Kieran, számos más honfitársához hasonlóan, nem volt hozzászokva ahhoz, hogy nyilvánosan kimutassa az érzelmeit. Ahogy a viszontlátás első pillanatai elmúltak, újra nagyon tudatosá vált, és zavarta az intimitás hiánya.

Chiara célzásától elpirult, és azt felelte:

¹ Olyan boldog vagyok, hogy újra látlak! Annyira hiányoztál!

– Ööö... talán ne itt.

Chiara ismét felkacagott. Meg is állapította magában, milyen sokat nevet néhány perce...

Megragadta a fiú kezét, és elindult vele a kijárat felé, hogy felszálljanak a reptéri buszra.

December 22., szombat, 17 óra 40

– *Ezt ismételd meg, légy szíves, nyilván rosszul értettem!*

– Nem, tökéletesen jól értetted – válaszolta Maëlle színlelt magabiztossággal. – Minden nézőpontból megvizsgáltuk a helyzetet: meszsze ez a legjobb megoldás. Kérdezd csak meg a lányoktól, ha nekem nem hiszed el!

– Azt akarod, hogy ezt bevegjem? Nem tudtál jobb megoldást kitalálni, mint hogy megoszd a szobádat a barátommal?

– Ugyan! Már megint túlzásba esel! Nem az *én* szobámról van szó, hanem a vendégszobáról!

– Az egyre megy! A *te* házában van, következésképpen a *te* szobád! Még ha te nem is alszol benne. Ráadásul mi a bizonyíték rá, hogy nem alszol benne, he? Mi bizonyítja, hogy nem?

– Szegény Chiarám, te totál meg vagy zakkanva – jegyezte meg Maëlle.

– És ha jól emlékszem, mivel többször is aludtunk nálad Lilyvel – folytatta a fúria, figyelmen kívül hagyva a megjegyzést –, az a szoba közvetlenül a tiéd mellett van!

– Pont ez benne a jó! – magyarázta türelmesen a barátnője. – Így majd mindig feltűnés nélkül kinyithatom neki vagy becsukhatom utána az ablakot, amikor fel- vagy lemászik a rózsalugason.

Lily és Mélisande, akik szintén csatlakoztak a két szerelmeshez egy belvároshoz közeli kávézóban, némán figyelték a jelenetet, nem szóltak közbe. Az előbbi azért, mert semmi kedve nem volt hozzá, az utóbbi pedig azért, nehogy félbeszakítsa ezt a mesésen pikáns szópárbajt, amit felettébb élvezett.

Chiara viszont a gutaütés határára került azon személy legutolsó szavainak hallatán, akit mind ez ideáig a barátnőjének tekintett.

– Merthogy ráadásul még az ablakon akarod beengedni?! És még te mered azt mondani nekem, hogy megzakkantam?

– Hallgass meg nyugodtan! – mondta higgadtan Maëlle. – Meg kell értened, hogy nem állhatok oda apám elé azzal, hogy: Figyelj, fater, meghívtam egy mindennemű képességeinek birtokában lévő srácot – legalábbis gondolom, hogy így van – vetett diszkrét pillantást Kieranra, aki egy szót sem értett abból, ami körülötte elhangzott –, hogy egy kurta hétig nálunk aludjon. Azonnal úgy fenéken billentené, hogy repülőgép nélkül is rögtön visszaszállna Dublinba. Tudod, milyen az öreg, mindenfélét képzelne...

– Hát ez az! Tökéletesen el tudom képzelni, miket képzelne!

Maëlle nem bírta tovább cérnával.

– A francos nyavalyába! Rosszabb vagy, mint apám! Kezet foghatok a bizalmatlanságot illetően. Most őszintén: állatira sértőnek tartom, hogy olyasmit feltételezel rólam, amit... feltételezel! Egyáltalán nem szokásom elárulni a barátnőimet.

Ahogy kimondta ezeket a szavakat, lángba borult az arca. Eszébe jutott, mit tett Lilyvel. Chiara, aki észrevette a zavarát, felcsattant:

– Nekem ugyan beszélhetsz! Jól emlékszem, mi történt a nyáron Markkal!² Ha te meg akarsz szerezni egy fiút, nem riadsz vissza

² Lásd *Lányok regénye 4, Vakáció, szívfüjdalom, Irish love.*

semmitől. És azt is bebizonyította, hogy nem hagy hidegen a kelta vonzerő. Szép, szép a barátság, de amikor színre lép a szenvedély, másodlagossá válik. Nézd csak meg Lancelot lovagot és Arthur királyt! Ginevra csak megrebbentette a szempilláját, és hopp! a szent barátság már ment is a süllyesztőbe!

A rászégeződő lesújtó pillantások láttán Chiara rádöbrent, hogy túlfeszítette a húrt. Érzékelve a rossz hangulatot, Kieran megkérdezte:

– *Is there a problem?*³

A négy lány egy emberként vágta rá:

– *No! No problem!*

Zavart csönd állt be; a két fő érintett kitartó figyelemmel fixírozta a poharát. Majd egyszerre nyitották szóra a szájukat:

– Te...

– Igaz, hogy...

Felnéztek, elhallgattak, majd előbb elmosolyodtak, aztán kitört belőlük a nevetés.

– Előbb én! – kiáltotta Chiara, akinek az idegességtől az imént még néhány oktávval magasabb hangja visszanyerte szokásos karcos színezetét. – Bocsánatot kérek. Túl sok volt mára a meglepetésből, azt hiszem, kicsit elragadtattam magam. Természetesen megbízom benned, Maëlle.

– Én is bocsánatot kérek. Igaz, hogy megígértem, hogy keresek valami megoldást, de igazából nem sokat foglalkoztam a kérdéssel.

– *Everything is OK?*⁴ – kérdezte ismét Kieran, akinek kezdett eleget lenni abból, hogy kimarad a társalgásból.

³ Gond van?

⁴ Minden rendben?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– *Yes, everything is OK* – nyugtatta meg Maëlle, majd hozzátette:
– *Just dealing with last minute adjustments.*⁵

Majd Chiarához fordult, gondosan ügyelve arra, hogy továbbra is angolul beszéljen, nehogy Kieran kirekesztve érezze magát:

– Viszont sajnálom, de a meglepetéseknek még nincs vége. Már akkor el akartam mondani, amikor Lilynél voltunk, de a váratlan események miatt nem volt rá időm.

Pillantását körbehordozta az asztalnál ülőkön, és széles mosollyal bejelentette:

– A szüleim a karácsony előtti napon még reggel elutaznak apám ezredébe egy hivatalos ünnepségre. Szóval az enyém lesz az egész ház... vagyis majdnem – tette hozzá Kieranra kacintva, amit Chiara csak mérsékelten értékelt. – És arra gondoltam, király lenne, ha rendeznénk magunknak egy saját karácsonyt!

Mélisande ujjongása és Chiara megkönnyebbüléssel áthatott lelkesedése elterelte a figyelmet Lily kevésbé túlradó reakciójáról. De aztán gyorsan összeszedte magát, és amikor a kis csoport izgatott csacsogással belemerült a buli szervezésébe, már senki nem vett észre rajta semmit.

⁵ Igen, minden rendben. Csak az utolsó részleteket intézzük.